

ГОВОРИ!

ЕКОНОМІКА

НБУ припинив застосування схеми штучного підвищення курсу долару?

Євген Тимофєєв

Національний банк України (НБУ) більше не продовжує застосовувати схему створення інструментальних покупців, яка була призначена для штучного підвищення курсу долару (та яка призвела до зростання курсу від 12 до 26 грн за 1 долар США) і, як наслідок, для власного збагачення?

Відповідно до класичної економічної теорії, ціна на товар – це коливання попиту і пропозиції. Курс національної валюти – це та ж ціна на товар. Але скільки ж цей товар коштує? Давайте розберемося у складових попиту і пропозиції на національну валюту. Пропозицію на національну валюту формують:

- експортери, які продають валютну виручку;
- фізичні особи, які продають національну валюту;
- дилінгові спекулянти.

Попит на національну валюту формують:

- імпортери, які купують валюту для проведення зарубіжних розрахунків;
- фізичні особи, які купують національну валюту;
- дилінгові спекулянти.

Єдиним поясненням різкого зростання курсу національної валюти, яке ми спостерігаємо від 2014 р., є факт нібито перевищення попиту на національну валюту над пропозицією. Однак чи дійсно відбувається саме так? І наскільки природний даний процес?

На жаль, не все так просто і прозоро.

«Якщо зірки загоряються, значить це комусь потрібно», – те ж саме відбувається і з курсом національної валюти: якщо спостерігається різка зміна, значить, це комусь потрібно. Кому?

Це потрібно, а точніше вигідно, окремим особам, які сидять у НБУ та «рулять» курсоутворенням. Прізвиська цих фігурантів усім знайомі, деякі з них – вихідці з відомого Надра-банку.

У класичній економіці покупець національної валюти й імпортер – це одна і та сама особа. У нас, на жаль, це не так.

Безумовно, працює також і сезонний фактор, але...

Розглянемо приблизну схему роботи дилерів НБУ і комерційних банків, які працюють у спарці з дилерами комерційних банків.

День 1. Курс 1. Є певний обсяг доларів США на продаж (експортна валютна виручка). І є імпортери, які готові купити цей обсяг доларів США.

Для дилера здійснити цю операцію і не заробити на цьому – це наплювати собі в душу, тому для отримання прибутку застосовується відповідна схема.

На ринок виходить інструментальна компанія, яка підконтрольна дилерам і в якій є «лівий» зовнішньо-економічний контракт. Ця інструментальна компанія купує весь обсяг валюти і перераховує її своєму «нерезиденту». Реальних імпортерів на сьогодні (День 1) вміло відсікають від валютного ринку, мотивуючи це тим, що немає валюти. Створюється ажітаж на валютному ринку.

Оскільки попит перевищує пропозицію, за допомогою даної схеми курс на національну валюту піднімається.

День 2. Курс 2 вже вище, ніж курс 1 (завдяки схемі). Інструментальна компанія, яка підконтрольна дилерам, повертає в Україну долари США і продає їх імпортерам, яким раніше не дісталось валюти, але вже за курсом 2.

Маржа, себто різниця між курсом 2 і курсом 1, осідає в кишенях дилерів, і податків до бюджету вони з цих доходів не платять.

На ринку, в обмінних пунктах ціна долара США вже вище, і так далі.

Дилери можуть заробляти тільки за умови зростання курсу іноземної валюти, при цьому не вкладаючи своїх грошей ані у фінансовий, ані у реальний сектор економіки.

Зверніть увагу на дуже цікаву закономірність: наприкінці березня 2017 р. Національне антикорупційне бюро України проводило обшуки в Національному банку України. А ви помітили, що після обшуків НАБУ курс долару досі не піднімається? Нацбанкіри дуже сильно злякалися. Страх перевищив жадібність.

НАБУ як інструмент впливу на курс долару? Браво!

Невже зараз ми спостерігаємо аналогічну тенденцію, коли після зміни влади й виборів до Верховної Ради України Нацбанкіри тепер побоюються знову запускати свою схему?

* * *

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

Свідчення колишніх в'язнів «ЛНР». Олександр Ретінов

Денис Марків

Колішні в'язні так званих «ЛНР» і «ДНР» наважилися поділитися своїми спогадами про перебування в полоні терористів. Один з тих, кому пощастило вижити – наш журналіст, заступник головного редактора Олександр Ретінов.

Від початку активізації сепаратистських рухів на Донбасі Олександр Ретінов (на той час – мешканець м. Луганська) зайняв непохитну проукраїнську позицію. Він відкрито закликав до протидії сепаратизму і тероризму, виступав на проукраїнських мітингах у м. Луганську. Незважаючи на загрозу власному життю, він продовжив закликати місцевих мешканців не брати участі у так званому «референдумі», в тому числі безпосередньо на виборчій дільниці.

За активну проукраїнську позицію 01 серпня 2014 р. Олександра було викрадено прямо з дому бойовиками так званої «ЛНР». Його

утримували у підвалі захопленої Луганської обласної державної адміністрації. Там, навіть під тортурами та загрозою вбивства, він не відмовився від своїх переконань і залишився вірним своїй Батьківщині.

Тим часом, його будинок у Станиці Луганській, де мешкала його мати, було навмисно повністю зруйновано терористами. Так вони помстилися за своє викриття.

Протягом усього часу перебування в полоні Олександр Ретінов щодня піддавався тортурам, що спричинило тяжкі наслідки для стану його здоров'я. Після звільнення з полону, що відбулося 02.09.2014 р. з причин погіршення його стану в результаті численних тілесних ушкоджень, бойовики навмисно скерували його в напрямку станції «Веселенька», що неподалік від м. Луганська, та відкрили по ньому вогонь з міномету, що спричинило осколкові поранення та контузію.

Після тривалого лікування у військовому госпіталі м. Щастя Луганської області та Старобільській міській лікарні, Олександр виїхав до м. Києва, де змушений мешкати до теперішнього часу та орендувати житлове помешкання, оскільки іншого житла він і його мати більше не мають.

Від 2017 р. Олександр Ретінов є завідувачем редакційно-видавничого відділу Центру економіко-правових досліджень і заступником головного редактора друкованого видання нашої установи – загальнодержавного бюлетеня «ГОВОРИ!». Олександр безпосередньо проводить наукові дослідження та журналістські розслідування, в тому числі й такі, що стосуються злочинів сепаратистів та Росії проти України. Як науковий працівник нашої установи, він здійснює дослідження, перевірку й підготовку друкованих матеріалів про діяльність терористичних угруповань і російських найманців на тимчасово окупованих територіях, про торгівлю людьми, захоплення влади, утримання заручників і застосування тортур до полонених.

Крім того, попри численні погрози і тиск з боку терористів та їхніх пособників, Олександр наважився офіційно заявити про злочини, що було скоєно російськими найманцями на окупованих територіях. Це допомогло ініціювати порушення п'яти кримінальних проваджень, у тому числі проти сумнозвісного «генерала» Миколи Козіцина та слідчого комендатури «ЛНР» Аркадія Корнієвського.

Від початку окупації окремих районів Донбасу Аркадій Корнієвський займав посаду

«старшого слідчого комендатури». Тобто він належав до кола «керівництва республіки», безпосередньо брав участь у створенні цієї терористичної організації та управління нею. Корнієвський вирішував долі людей, зокрема полонених. Він видавав злочинні накази та розпорядження, а це – геть інший рівень, який відрізняє його від рівня відповідальності пересічного луганчанина з проросійською позицією.

У травні – червні 2014 р. Корнієвський вже займав посаду начальника слідчого відділу при «Міністерстві оборони» так званої «ЛНР».

На сьогоднішній день Корнієвський є «прокурором відділу нагляду за дотриманням законів під час здійснення попереднього слідства слідчими прокуратури» у «генеральній прокуратурі» окупаційної «Луганської народної республіки».

Аркадій Корнієвський оголошений у розшук, і справа про його злочини зараз розглядається судом – він особисто катував і вбивав людей, незаконно ув'язнених у підвалах окупованого Луганська.

Олександр Ретінов визнаний потерпілою особою у зазначених кримінальних провадженнях, він надав докладні свідчення проти російських терористів і пособників окупантів.

Також його офіційні свідчення як особи, що пройшла полон терористів, було викладено у низці документальних фільмів про події на Донбасі, зокрема у відомому фільмі «Крихка свобода», показ якого вже відбувся у Польщі та в українських містах.

***

МЕДИЦИНА І ЗДОРОВ'Я

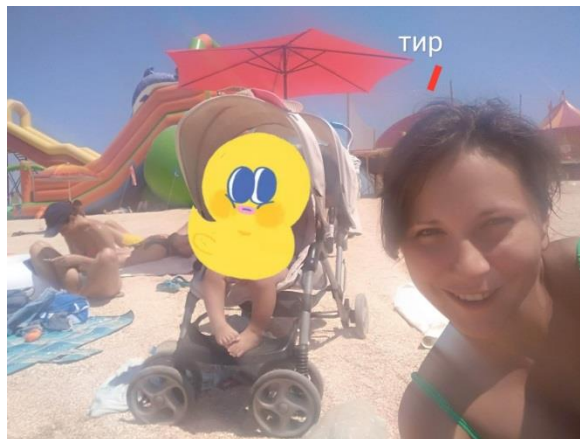
Тир на пляжі спричинив інвалідність молоді матері троїх дітей

Євгеній Адамчук

Через тир на пляжі молода жінка – мати троїх дітей отримала поранення, перенесла серйозну операцію та отримала II групу інвалідності.

Що головне для кожної матері? Звісно, це безпека і здоров'я дітей, навіть якщо виховувати їх доводиться одній. Так сталося і в житті Марини Лінговської. Але минулого

літа доля принесла їй ще одне тяжке випробування, після якого жінка сама дивом залишилася живою. Тоді Марина вивезла дітей на море, але у перші дні відпочинку прямо на пляжі вона дістала стріляне поранення в живіт – прилетіла випадкова куля, тому що поряд, прямо на пляжі – на березі був тир. Більше року Марина проходить курс лікування та домагається притягнення винних до відповідальності.

Ми поспілкувалися з Мариною Лінговською, вона поділилася подробицями того нещасного випадку, а також пояснила, чому наступною жертвою чужої безвідповідальності може стати хто завгодно. Далі наведемо її розповідь:

– У липні 2018 року я приїхала до села Шасливеце Генічеського району Херсонської області всього на один тиждень, аби оздоровити своїх маленьких дітей: семирічну Аріну, дворічного Юхима і найменшого – Гордія, котрому тоді виповнився 1 рік і 4 місяці. Зупинилися у знайомого на вулиці Морській, 138, де на той час була моя мама – Лінговская Ольга Володимирівна.

Перший день відпочинку пройшов благополучно. А от на другий день – 11 липня 2018 року, стався той жахливий випадок, який перевернув моє життя на “до” і “після”. Все розпочиналося так добре: море і сонце радували, ніщо не віщувало лиха, і того дня ми вирушили на пляж – я і діти. З нами разом пішли наші знайомі – сім'я з міста Києва, які того літа були нашими сусідами.

На пляжі було дуже багато відпочивальників, уздовж берега для них було розташовано безліч різних атракціонів: батуту, дитяча рибалка, тир, масажний кабінет і ще чимало розваг на будь-який смак.

Місце для відпочинку ми обрали в тіні атракціону «водна гірка», де крім нас зібралось ще багато людей з маленькими

дітьми, віком до року і старше. Приблизно в десяти метрах від гірки, якщо дивитися на море, з правого боку прямо на пляжі знаходився тир, в тіні якого теж відпочивали люди з дітьми (до 12.07 2018 року тир був розташований навпроти дискотеки «Ліонель»).

Тир відкритий: він всього лише обтягнутий тентом.

Близько 18 год. до нас приєдналася моя мама, ми побули ще півгодинки і стали збиратися додому, викупалися самі та обмили дітей від піску, малюків винесли на руках, щоб чистих посадити до візків.

Першим я усадила у візок найменшого сина Гордія, мама передала мені Юхима, і в цей момент, коли я тримала дитину на руках, пролунав хлопок. Я відчула різкий біль в лівій стороні живота, за інерцією схопилася рукою. Дочка Аріна стояла поруч і допомагала вкутувати братика рушником, вона першою побачила кров. Донька перелякалася, стала сильно плакати і кричати.

Кров лилася крізь мої пальці – як у крутому бойовику. Відпочивальники, що знаходяться поруч із нами, почали панікувати і поспішно розбігатися з пляжу. «Хто стріляв?» – кричали вони. Оглянувшись на всі боки, я зрозуміла, що стріляли з тиру на пляжі. У стані шоку, не звертаючи уваги на біль, я поспішила туди, де стояв тир. Поруч перебувала його господаря, Скурихіна Ірина Сергіївна. Слідом за мною підійшла моя мама з дітьми, стали підходити інші відпочивальники.

Ірина Сергіївна запропонувала відвезти мене до лікарні на своєму авто і наполягала не викликати швидку допомогу й поліцію, але моя мама вже викликала швидку, за часом це було приблизно 18:40, після чого попросила у Скурихіної лід, щоб якось зупинити кров. Крім льоду, мені дали стільчик, так як мені

ставало гірше, я притиснула лід з силою до рани і все, що відбувалося навколо, було, як у тумані, допоки не приїхала швидка допомога, не поставили мені крапельницю і не вкололи знеболююче.

Мене привезли до Генічеської районної лікарні о 19:45. У приймальному покої у мене взяли аналіз сечі (в якій я спостерігала ознаки крові), зробили рентген, поставили дренаж у кульовий отвір і відправили додому чекати, поки куля не вийде сама. У госпіталізації мені відмовили, мотивуючи таке рішення тим, що я була без документів, запропонували у разі погіршення стану приїхати до них (при цьому жодних документів або заяв про відмову від госпіталізації я не підписувала).

Додому мене відвезла Ірина Скурихіна, це було близько 22:00 години. Вона також супроводжувала машину швидкої допомоги на своєму авто, була зі мною в лікарні і спілкувалася з лікарями...

Ніч була безсонною: ні сидіти, ні лежати, не повернутися я не могла від сильного болю. Піднялася температура, ще гострий біль додавав дренаж (трубка діаметром 7 мм і довжиною понад 10 см). Скурихіна залишила свій номер телефону – на всякий випадок, якщо мені стане гірше.

12 липня 2018 року о 8:00 годині я зателефонувала Ірині з проханням відвезти мене в лікарню. О 10:00 ранку ми приїхали до хірургічного відділення, де нас прийняв завідувач відділенням Недорезов О.В. Він направив мене на УЗД, після УЗД вилучив дренаж і виписав мені антибіотики і знеболюючі медикаменти, порекомендував прийти до нього за півроку, коли куля обросте моїм м'ясом, оскільки в даний момент вона перебуває десь під шкірою, і її не реально знайти. На той момент він відмовлявся різати мені живіт, сказав: «Немає сенсу шукати голку в стозі сіна. Всі ці болі – це больовий шок».

Після цього Ірина відвезла мене до дітей, по дорозі вона купила ліки за призначенням лікаря Недорезова О.В. і залишила 1000 гривень – на випадок, якщо не вистачить ліків. Вона дуже поспішала на берег, тому що там на неї чекав кран з робочими, щоб переставити тир, що на пляжі, з боку моря на сторону лиману, біля її диско-бару «Ліонель».

13 липня 2018 року мій стан погіршився, температура не знижувалася. Живіт здувся, самостійно піднятися з ліжка я не могла (не кажучи вже про потреби туалету), апетиту не було, нудота і блювота жовцю не припинялися. Звернулася по допомогу до Ірини Скурихіної, адже вона на момент мого

поранення усвідомлювала свою провину, як господиня тиру, та обіцяла будь-яку допомогу. Але Ірина відмовила мені, сказавши, що її донька готується до вступу до вишу в м. Харкові:

«Я їду, у мене потяг, і нічим вам допомогти не можу. Ви заспокойтеся! Лікарі сказали ж, що все в порядку! Не варто себе накручувати!», – так казала вона.

Мої родичі та знайомі в телефонному режимі проконсультувалися з іншими лікарями та домовилися, щоб мене оглянули інші фахівці: ми вирішили звернутися до лікарні імені Мечникова, в м. Дніпро, беручи до уваги їхню спеціалізацію з кульовими пораненнями. І там мене вже чекали на огляд.

Сидіти я взагалі не могла, а пересувалася тільки зі сторонньою допомогою. Різкі рухи віддавали нестерпним болем в живіт. Через сезон відпусток, квитки на поїзд вийшло взяти тільки на 14.07.2018 р. Супроводжувати мене до м. Дніпра погодився господар будинку, де я відпочивала – Швецов Олександр Геннадійович. Оскільки більше нікому мені було допомогти, а мама залишилася з моїми дітьми. Чекаючи на поїзд, я телефонувала до поліції, тому що свідчення у мене так і не взяли та навіть не опитували. Приблизно о 16:00 годині приїхали працівники поліції: опитали мене, взяли свідчення та запевнили, що відвідають Скурихіну І.С. у тирі на березі моря...

14.07.2018 р, у день мого від'їзду, на 22:00 год. я викликала таксі. Дорога до залізничного вокзалу міста Генічеська становить 18 км, але тоді вона здалася вічністю. Їхали ми повільно, кожен стрибок і ямку я відчувала всім своїм тілом і нестерпним болем.

До вагона мене занесли у напівпритомному стані водій таксі та Швецов О.Г.

Олександр Геннадійович, просидів біля мене всю ніч, поки ми не приїхали до Дніпра. На залізничному вокзалі він викликав таксі, доставив мене до лікарні імені Мечникова. У приймальному покої ми були вже о 6:30 ранку.

Здавши всі аналізи, пройшовши комп'ютерну томографію і рентген, я одразу була доправлена до операційної. Лікарі, які мене оглядали, здивовано запитували: «Як ти взагалі до нас дійшла? Як ти після такого ще вижила?».

Операцію розпочали одразу ж, а про те, як усе відбувалося потім, знають лише лікарі...

Я оговталася після операції вже ввечері, у реанімації – вся у шлангах, крапельницях, катетерах і дренажах, але з надією на те, що все погане вже позаду.

Однак 17.07.2018 р. мені провели ще одну операцію. Лікарі наполягали на тому, що у випадку виникнення ускладнень доведеться піти на наступне оперативне втручання.

У реанімації я провела 9 днів, після чого мене перевели до хірургічного відділення. Завідувач хірургічним відділенням Косульніков С.О. і лікар Кравченко В.К. викликали поліцію для того, щоб зафіксували мої свідчення через поранення. Ці свідчення направили за місцем події.

На мої дзвінки Скурихіна Ірина Сергіївна не відповідала, ігнорувала їх з мого номера протягом усього часу, що я перебувала в лікарні. Після виписки з лікарні 01.08.2018 р. я приїхала за місцем реєстрації до м. Кривий Ріг (6-та міська лікарня), де перебуваю під наглядом лікарів до сьогоднішнього дня.

Як з'ясувалося з нашої розмови з Мариною, внаслідок поранення та подальшого виникнення ускладнення (перитоніт) тепер ця файна молода жінка, крім того, має і II групу інвалідності. Під час операції в неї було видалено частину кишківника. Сьогодні Марина змушена постійно носити биндажі, а на животі назавжди залишилися шрами...

Редакція нашого видання також не може залишатися осторонь і допоможе самотній багатодітній матері Марині Лінговській відновити здоров'я та добитися притягнення винних до відповідальності. Адже і зараз пляжний сезон у розпалі, на багатьох пляжах так само відпочивальники розважаються у тирах, і на місці Марини міг і сьогодні може опинитися хто завгодно.

Сподіваємося, що і для інших підприємців – власників подібних тирів, ця історія буде нагодою для того, аби подбати про вибір правильного місця його розташування і техніку безпеки.

Якщо ви, шановні читачі, раптом опинитесь у схожій ситуації, передусім, одразу

викликайте швидку допомогу й поліцію. Не слухайте нічий умовляння “вирішити питання на місці”, не звертайтеся до правоохоронних органів, “розійтися мирно” тощо. Сьогодні вам обіцятимуть гроші та допомогу, а завтра ви не зможете довести, що поранення отримали внаслідок безвідповідальності деяких підприємців. Пам’ятайте, що ваша безпека дорожче за все.

А в разі, якщо ви стали свідком подібного інциденту – будьте людиною: не думайте, що вас це не стосується, а викликайте поліцію та медиків, дочекайтеся їх приїзду і дайте свідчення. Так, це все потребує часу, витримки та нервів, але завжди думайте про те, що на місці постраждалого так само могли опинитися ви або хтось із ваших близьких. Бережіть себе і будьте відповідальними по відношенню до інших людей.

* * *

СТОРИНКИ ІСТОРІЇ

Недостроенная больница в центре Киева

Ігорь Гургенашвили

В центре Киева, на улице Обсерваторной мрачным исполином среди жилых домов и офисов возвышается заброшенное здание – недостроенная больница.

Любое не доведенное до завершения строительство всегда означает, что кому-то либо не хватило средств, либо во время работ были выявлены или допущены нарушения, из-за которых здание не может быть введено в эксплуатацию. В итоге снести его оказывается куда более проблематично, чем решить финансовые вопросы или исправить технические недостатки.

С каждым годом простоя затраты на восстановление постоянно растут. Под действием природных факторов здание начинает разрушаться. После холодных зим на стенах появляются трещины. Ведь когда здание пустует и не отапливается, то в нем скапливается влага и сырость, которая никуда не уходит. После сильных холодов все строение медленно, но уверенно начинает «рваться» буквально по кирпичику. Когда же проходят целые десятилетия, то оно уже практически не подлежит ремонту, а в том, чтобы завершить строительство, отпадает всякий смысл.

Так произошло и в случае с заброшенной стройкой на улице Обсерваторной, что в Шевченковском районе нашей столице. Во второй половине 1980-х гг. здесь начали возведение корпуса детской больницы, где планировали возвращать здоровье самым маленьким пациентам, имеющим урологические заболевания.

Здание, как видим, в целом было построено: возведены стены, но вот до отделочных работ и сдачи в эксплуатацию дело не дошло. В те «перестроечные» времена позднего Советского союза, запомнившиеся дефицитом и постоянной нехваткой денег, этот проект пришлось «заморозить» из-за отсутствия финансирования.

Корпус имеет форму полукруга и изначально был спроектирован вполне удачно. Если бы строительство когда-то довели до конца, то сейчас это здание не только органично вписалось бы в окружающий архитектурный комплекс, но и использовалась бы по назначению – именно как больница. Увы, это вряд ли когда-то будет сделано.

На том месте, которое сейчас ограждает зеленый строительный забор, могла быть благоустроенная территория – скажем, больничный дворик или просто сквер. Но пока годами там, где могли быть аллеи, лавочки и клумбы с цветами, до сих пор остаются лишь кучи мусора на заросшей сорняками и кустарниками земле.

Разумеется, недостроенная больница стала одним из самых любимых мест столичных сталкеров. Правда, мало кто из любителей приключений задумывается о том, что находиться в таком здании стало уже небезопасно. Перекрытия между этажами и лестницы грозят в любой момент обрушиться. То же самое сейчас происходит с домами-ровесниками больницы, стоящими в заброшенной Припяти – в них шатаются и

скрипят бетонные лестницы и полы, поэтому заходить внутрь запрещено. Кирпичный забор осыпается. Через полуразрушенное ограждение сюда пробираются любители побродить по мрачным заброшенным местам. По соседству с пустующим зданием стоит жилой дом.

Идеи о том, что в дальнейшем делать с этим объектом, в последний раз обсуждались лет десять назад. Тогда на месте, где сейчас стоит недостроенная больница, одна строительная компания планировала возвести жилой многоквартирный дом. Однако все ограничилось обсуждениями и разговорами, за которыми никаких конкретных действий так и не последовало. То ли проект оказался нерентабельным, то ли нашлись другие причины, но больницу так и не снесли. А возможно, киевским городским властям проще дожидаться, пока здание не разрушится само собою, чем проявить инициативу и позаботиться о благоустройстве столицы.

* * *

НЕОКУЛЬТИ (СЕКТИ)

Церква Божої Матері – неокульти проти традиційних церков

**Нікіта Софійський,
Ірина Кременовська**

Осередки релігійної організації «Духовне управління об'єднання Церква Божої Матері», доктрина і культова література якої засновані на ідеології Іоанна Береславського (РФ) активізувалися у столиці та у деяких регіонах України.

Відсутність підтримки традиційних церков з боку держави закономірно призводить до появи різного роду неокультів. Вони починають змагатися між собою в генеруванні мракобісся і вмінні втягувати людей у різні псевдорелігійні течії, де використовують adeptів лише в інтересах їхніх лідерів.

Деякі з таких псевдоправославних культів навіть давно отримали офіційну реєстрацію, й тим самим закріпили свій статус на одному рівні з християнськими церквами України. Один з прикладів – релігійна організація «Духовне управління об'єднання Церква Божої Матері» (код 26508664; далі – ДУОЦБМ).

Дана релігійна організація, згідно відомостей, що містяться в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань зареєстрована у м. Києві за адресою: вул. Синьоозерна, будинок 6-А, кв. 112. Її органом управління зазначено Собор уповноважених престолів. Керівником організації є Богайчук Юрій Миколайович, підписантом – Куций Андрій Іванович.

Осередки ДУОЦБМ діють у регіонах, а саме:
- релігійна громада «Православна Церква Божої Матері «Державна» у м. Дніпропетровську (код 26003546), зареєстрована за адресою: 49127, вул. Роторна, 23 б, к.6, м. Дніпро. Керівник і підписант – Білодід Вадим Олександрович, заступник – Родін Анатолій Віталійович;
- релігійна громада «Церква Божої Матері» (код 20917249), зареєстрована за адресою: 54042, м. Миколаїв, вул. 7 Слобідська, буд. 60. Керівник – Лукашова Галина Володимирівна, підписант – Ксенжик Лідія Іванівна;
- релігійна громада Церква Божої Матері у місті Ужгород (код 38102713), зареєстрована

за адресою: 88009, м. Ужгород, вул. Джамбула, буд. 78, кв. 82. Керівник і підписант – Гук Ольга Стефанівна;
- релігійна громада «Церква Божої Матері» у м. Харкові (код 26067444), зареєстрована за адресою: 61121, м. Харків, вул. Світла, буд. 2-Б, кв. 79. Керівник і підписант – Овсієнко Михайло Іванович.

Зібрання у м. Харкові

Неоднорідність найменувань одного і того ж культу в різних містах є наслідком частой зміни назви та спрямування діяльності «головной» організації, що розташована у м. Москві Російської Федерації.

Сплутаність є також наслідком того факту, що лідер культу – Веніамін Янкельман (більш відомий за псевдо Іоанн Береславський, він же – Іоанн Богомил або Блаженний Іоанн) страждає на психічний розлад. В юнацькому віці в нього було діагностовано шизофренію, внаслідок чого майбутній «пророк» опинився у стаціонарі спеціалізованого лікувального закладу. Звідти він втік, потім вчинив бійку, за що був затриманий, засуджений та відправлений за ґрати.

Після відбуття покарання Янкельман перебував на психоневрологічному обліку. Він міг би повторити долю багатьох інших колишніх засуджених і пацієнтів психлікарень, поповнивши лави безхатченків, вуличних жебраків і міських божевільних. Але він вирішив стати на «духовний шлях» і заснувати власну релігію. Богомил Береславський перетворив голоси у своїй голові на джерело збагачення за рахунок обманутих людей, розповідаючи їм про те, що він буцімто отримує «одкровення від Богородиці». Тим самим Янкельман, який ніколи в житті не працював, зміг забезпечити собі цілком безбідне існування на довгі роки й не думати про злиденну пенсію.

Хворобливе марення головного ідеолога та його непослідовність переходить на весь

культ і його доктрину, що робить її внутрішньо неузгодженою, суперечливою та переповненою новими словами, іменами й парадоксальними словосполученнями (наприклад: Ялдаваоф, катари, теогаміти, богомили тощо), вигадування яких є вельми характерним для хворих на шизофренію.

На зібраннях, які зазвичай проводяться не рідше, як один раз на тиждень (інколи – частіше), практикується так звана «пластична молитва», що являє собою поєднання читання текстів з елементами співу й танцю під музику.

Ще одним різновидом культових практик є весеління. Щоправда, веселого в ньому рівно стільки, скільки й у спостереженні, наприклад, за пацієнтами психдиспансеру. Адепти, зодягнені в балахони, витанцьовують під веселу музику, співають і голосно вигукують ім'я Богородиці, що перетворює все дійство на моторошний балаган, на який неприємно навіть дивитися. Не кажучи вже про те, щоб у цьому брати участь...

Психічний стан засновника й автора всієї культової літератури – Веніаміна Янкельмана (Блаженного Іоанна) позначається і на змісті проповідей. Всі звернення та проповіді, що виголошуються на місцевих зібраннях адептів, ґрунтуються на спотвореному трактуванні Старого Заповіту й викривленні змісту Євангелія.

Зокрема, за їхнім спотвореним «віровченням» Ісус Христос був розіп'ятий двічі, ще він був сином Єгови. А пророк Мухаммед «виховувався в середовищі богомилів». Сюди ж приплітається богиня Шива та інші божества з індуїзму, і все це супроводжується безпідставними звинуваченнями на адресу юдеїв і традиційних церков.

Афанасій Калінкін є громадянином РФ. Він – один з місіонерів, і саме опікується Україною. У нашій країні він має посвідку на постійне проживання.

Афанасій Калінкін

Водночас у Статуті «Духовного управління об'єднання Церква Божої Матері», зареєстрованому в 2009 р. зазначено, що «за віросповідною приналежністю Церква сповідує віросповідання богородичної гілки» (п. 1.2). При цьому в п. 2.1 задекларовано виховання віруючих на засадах братерства, міжрелігійної терпимості та духовної єдності, однак у реальному житті все відбувається з точністю навпаки.

На відповідних рівнях посвячення в ДУОЦБМ як елемент покаяння практикується перейменування. Так, замість реального імені адепт отримує інше, нерідко – доволі екзотичне.

Наприклад, ця жінка має духовне ім'я Екскларамонда.

Екскларамонда (духовне ім'я)

Інша перейменована жінка стала Маріанною.

Маріанна (духовне ім'я)

До речі, це одні з тих, хто поширюють шляхом продажу культову літературу ДУОЦБМ у містах. Зокрема в Києві їх можна нерідко бачити у метро, де вони ходять по вагонах і пропонують пасажирам придбати знайомі книжки про богомилів і катарів – ті самі, котрі було **внесено до переліку видань, не рекомендованих до ввезення в Україну**.

Таким чином, вони поширюють твори, щодо яких Державним комітетом телебачення і радіомовлення було прийнято рішення про внесення їх до переліку книжкових видань, зміст яких спрямований на:

- ліквідацію незалежності України;
- пропаганду насильства;
- розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі;
- вчинення терористичних актів;
- посягання на права і свободи людини.

Якщо ви спитаєте у розповсюджувачів даної друкованої продукції, чи відомо їм про цю заборону, то вони не знайдуть, що відповісти. Зазвичай вони починають виправдовуватися: мовляв, усі книги видаються в Україні, тому їх не ввозили.

А щодо книг – так, вони видаються в Україні, але це не скасовує рішення про заборону їх поширення. Тому в переліку Держкомтелерадіо чітко вказано українське видавництво – «Мир Софії». І при цьому твори містяться у переліку видань, що не рекомендовано до поширення в Україні.

Як трапилося так, що в Україні найліберальніша модель державно-церковних відносин? Аналогічна модель існує в США. Після здобуття нашою

країною незалежності, ще на етапі формування власного законодавства у сфері свободи совісті та діяльності релігійних організацій хтось вдало пролобіював таку модель. Її було взято за основу під час ухвалення Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Така парадигма вже давно не відповідає потребам сьогодення й тим викликам і загрозам, які становлять псевдорелігійні деструктивні культури, в тому числі такі, що використовуються державою-агресором як інструмент гібридної війни та спрямовані на знищення суверенітету України.

Тому і законодавство, що регулює діяльність релігійних організацій та громадських формувань потребує суттєвого оновлення.

Це доводить досвід інших демократичних розвинених країн, у тому числі наших найближчих сусідів – Польщі та Угорщини.

В Україні традиційними церквами є Українська Православна Церква, Православна Церква України та Українська греко-католицька церква. Провідний статус даних церков (саме трьох церков, а не однієї – задля уникнення узурпації та монополізації, а також для забезпечення рівноваги в духовній сфері) необхідно закріпити на законодавчому рівні, зважаючи на їх історичну спадщину. Такий підхід є справедливим і цивілізованим, він заснований на правотворчій практиці країн-членів Європейського союзу.

У розвинених країнах, де влада прагне об'єднати людей на основі спільних національних цінностей, традиційні церкви (католицькі, православні) забезпечені підтримкою з боку держави. І в Україні не повинно бути так, що псевдорелігія-новотвір шизофреніка Береславського з Москви та всі греко-католики перебувають в однаковому становищі.

Можна бути віруючою людиною чи атеїстом, можна по-різному ставитися до ПЦУ та УПЦ або УГКЦ. Але не слід надмірно політизувати цю сферу та переносити своє суб'єктивне ставлення на ту чи іншу церкву. Адже будь-який розкол у церковному житті є вигідним лише для однієї сторони – для сектантства. Треба бути реалістом і думати про майбутнє країни, в якій ми живемо.

Приймаючи державницькі рішення у сфері духовного життя, слід виходити з міркувань національної безпеки і враховувати геополітичні чинники. Українська держава має підтримувати традиційні церкви і робити все задля їх розвитку на благо об'єднання суспільства.

* * *

СПЕЦПРОЕКТИ

Безконтрольна контрольованість

Олексій Святогор

«Контрольне провадження» і технічні питання оскарження ухвал суду про продовження терміну тримання особи під вартою.

Адвокати, котрі практикують у царині кримінального законодавства, з великим піднесенням зустріли звістку про ухвалення Конституційним Судом України рішення у справі за конституційною скаргою Глуценка Віктора Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України від 13 червня 2019 року, яким було дано можливість оскаржувати ухвали суду про продовження терміну тримання особи під вартою під час розгляду справи по суті у суді.

Нагадаймо, що до того часу така можливість у сторони захисту була відсутня – розглядаючи будь-яку справу по суті, суд технічно і передбачувано продовжував термін тримання підсудного під вартою щодвამісяччя без будь-яких перспектив для ув'язненого.

Переважна більшість суддів, – слід відверто зазначити, і засідання призначали саме з таким розрахунком: чергове (наступне) засідання призначалося за декілька днів до збігу визначеного у попередньому засіданні двомісячного терміну тримання особи під вартою суто для мети продовження процесу «сидіння» за ґратами.

І прокурори, і адвокати виконували (та й зараз виконують) роль статистів – щось там виступають, кажуть, підтримують чи заперечують – але всі чудово знають і передбачають, що термін тримання під вартою «человечішке» буде продовжено за будь-яких обставин, за виключенням рідких винятків, коли, приміром, людина вже відсиділа строк, який орієнтовно суд планує присудити, або трапляється екстраординарна подія – свідки та потерпілі відмовляються свідчити проти обвинуваченого і справа «рушиться».

Ті рідкі випадки, коли суд не продовжив термін тримання під вартою в силу хвороби судді чи недоставки ув'язненого тощо ми до уваги не беремо. У Київському слідчому ізоляторі, приміром, таких випадків сотня-дві на рік, і вони не характерні.

Але за загальним правилом відбувалося таке: справа в суді – суд призначає засідання раз на два місяці – засідання формально тривають декілька хвилин. Прокурор завчено повторює стандартний набір фраз: «обґрунтовано підозрюється у вчиненні тяжкого злочину, може впливати на свідків та потерпілих, спотворювати докази, вчиняти інші правопорушення, не має соціальних зв'язків, засобів до існування, місця постійного проживання, не працює, має погану репутацію». Адвокат (захисник), звісно, заперечує: працює неофіційно, має цивільне подружжя, хвору дитину, хворих непрацездатних родичів, сам хворіє тощо. Суд продовжує термін тримання людини під вартою, ухвала суду не оскаржується. Всі сидять, контора пише...

Конституційний Суд України виходив із засад справедливості та розумності термінів розгляду справ. Після згаданого рішення Конституційного Суду України, на перший погляд, до людей влада повернулася обличчям – було начебто надано право на оскарження кожної ухвали суду про продовження строків до апеляційного суду.

При цьому, безперечно, Конституційний Суд України виходив із засад справедливості та розумності термінів розгляду справ, позаяк не може бути нормальною ситуація, коли людина за дріб'язкову крадіжку декількох пачок кави, металобрухту чи пляшки коньяку никається в ув'язненні роками, при цьому суди безкінечно відкладаються через неявку потерпілих, свідків, захисника, прокурора, популярні нині заяви про мінування суду, зволікання з доставлянням, оголошення у слідчому ізоляторі карантину на кір чи дифтерію тощо.

Але бажаного істотного полегшення не настало, і ось чому.

Процесуальний закон просто не передбачає технічного механізму забезпечення оскарження такої «проміжної» ухвали та не врегульовує технічні моменти оскарження та руху справ, на рівні суто «канцелярському».

Так, приміром, коли справа розглядається по суті та ухвалюються вирок і на нього подається апеляційна скарга, то вся справа (а це може бути не один том) разом з усіма журналами судового засідання, листуванням, висновками експертів, дисками аудіо- та відеозаписів, іншими доказами

підшивається, формується та спрямовується до апеляційного суду, де колегія суддів має можливість дослідити всі (це важливо) матеріали справи, починаючи від нюансів призначення справи до розгляду, забезпечення захисту чи перекладача, аналізу показів свідків, доказів і десятків інших нюансів.

Апеляційний суд володіє повнотою можливостей щодо розгляду та аналізу матеріалів у повному обсязі, в її єдності, цілісності, послідовності, масштабності, всебічності, повністю стаючи на позицію (статус) місцевого суду та дивлячись на справу очима місцевого суду.

Коли ж апеляційна скарга подається на ухвалу про продовження терміну тримання особи під вартою, то справа місцевим судом ще не розглянута, не завершена. Тривають судові засідання, допитуються свідки та потерпілі, учасники знайомляться з окремими документами, журналом судового засідання, аудіозаписами тощо. Справа за мотивів безперервності розгляду знаходиться в суді і зрештою не може бути ніким і нікуди витребувана та надіслана (за нормальних умов).

У такому випадку формується т.з. **«контрольне провадження»**. Можна не гортати процесуальний кодекс, там про нього не йдеться і йтися не може, однак технічно для забезпечення розгляду апеляційної скарги місцевим судом виготовляються мінімум копій документів справи.

Приміром, зрозуміло, що коли постає питання про оскарження ухвали суду про продовження тримання людини під вартою, то копіюється оскаржувана ухвала, до неї – журнал судового засідання, можливо (за бажання) сам обвинувальний акт та реєстр матеріалів судового розслідування (не факт, за бажанням, дуже часто місцевий суд цим не «заморочується»). Ну і сама апеляційна скарга, звісно, докладається у сформоване «контрольне провадження».

Тобто з матеріалів величезної справи (декілька томів) до уваги апеляційного суду доводяться лише три-чотири документи.

З яких, зокрема з позиції апеляційного суду вбачається, що підсудний і ув'язнений – небезпечний безробітний негідник без постійного місця проживання й родини, котрий має вісім судимостей та поцупив разом зі спільниками мобільний телефон, а ще під час затримання у нього знайшли три грами марихуани і з тим, аби він ще чого не накоїв чи не накивав п'ятами, йому продовжено термін тримання під вартою. Це все. У апеляційного суду просто не може

виникнути іншої думки про особу підсудного, існуючі ризики та перспективи самої справи. Так, іноді читаєш судові документи і стає страшно: які ж небезпечні люди бувають, і добре, що вони у в'язниці та не турбують спокій шановних добропорядних громадян, а тому «тюрма та воші» цілком заслужені (та ще і «мало дали»).

Але як починаєш розбиратися, то виявляється, що місцевий суд не додав у «контрольне провадження» матеріали з позаминулого судового засідання, а разом з ними – довідки про те, що людина насправді має родину – матір та батька і навіть новонароджену дитину, у якої слабкий імунітет і її слід доглядати.

У матеріалах «контрольного провадження» апеляційний суд не може побачити довідку про те, що людина має реєстрацію на територіальній одиниці, де знаходиться суд і характеристики від сусідів про свою порядність та пристойну репутацію.

Так само, у матеріалах відсутні довідки про те, що людина, приміром, хвора на епілепсію та має зламану щелепу, знаходиться на післяопераційному догляді та потребує регулярного лікування в умовах стаціонару.

У сформованих місцевим судом на власний розсуд матеріалах, що являють собою «контрольне провадження» відсутні письмові поручительства з боку друзів і знайомих, які гарантують контроль за поведінкою ув'язненого та забезпечать його явку до суду.

Зрештою, «контрольне провадження» може не містити й інших документів, наданих як під час останнього судового засідання (коли була постановлена оскаржувана ухвала), так і під час інших судових засідань про те, що людина насправді працевлаштована, має стабільний дохід, соціальні зв'язки, репутацію, а попередні «страшні» судимості були за порушення правил дорожнього руху, в результаті чого було тяжко травмовано потерпілого та незаконного обігу зброї (тримав удома два десятки набоїв).

Тобто, ці злочини жодним чином не можуть характеризувати відверто кримінальний характер та схильності ув'язненого і перебування його на стійкому злочинному шляху (значна частина злочинів є ситуативними, випадковими, суто формальними, та аж ніяк не характерними для «сформованого злочинця», для якого шлях криміналу – шлях заробітку собі на життя).

За технологією ведення судових засідань сторона захисту, приміром, подає докази на доведення наявності соціальних зв'язків, працевлаштування, репутації, стану здоров'я,

сімейного стану підсудного не в одному засіданні, а під час декількох засідань по мірі їх надходження (здобуття).

Наприклад, минулого разу під час розгляду питання про продовження строку тримання під вартою було надано довідку про працевлаштування та стан здоров'я, які суд визнав недостатніми для того, аби людина до вирішення питання її долі знаходилася на волі, а цього разу – було надано довідку/свідчення про народження дитини та довідку про те, що підсудний – учасник бойових дій та має державні нагороди тощо...

Справа в тому, що докази порядності та репутації підсудного (а ці питання здебільшого мають значення для визначення долі підсудного під час розгляду справи в суді в частині обрання запобіжного заходу) у сторони захисту ніколи не бувають у наявності всі та одразу. Їх збирання та подання – це тривалий процес, і він ніколи не може бути завершений. Документи збираються та витребовуються кропіткою працею, і навіть найважливіший документ може потрапити до сторони захисту для вільного оперування ним через декілька місяців після початку судових засідань...

А місцевий суд, який розглядає справу по суті – сам, при чому на рівні навіть не судді, а секретаря судового засідання, помічника судді чи секретаря суду приймає рішення про те, який зміст і обсяг матиме «контрольне провадження» і технічно формує це провадження за принципом «а я так хочу». Хоче – надасть копії десятка довідок з позаминулого засідання, а не хоче – обмежиться останнім судовим засіданням, де було подано лише одну довідку про те, що людина має родину...

«Ну і що з того, що підсудний одружений?» – приміром, запитає апеляційний суд під час розгляду судової ухвали про продовження терміну тримання під вартою, і буде формально правий. Тому що інших документів, наданих стороною захисту раніше – у матеріалах, переданих місцевим судом як «контрольне провадження» просто немає. Ну от не захотів місцевий суд їх надати. Або не «вбачив за можливе». Або «зламався ксерокс». Або «суддя захворів та перші томи справи закрив у сейфі»...

Слід враховувати й інші фактори. Приміром, для місцевого суду (будемо відверті, ми всі дорослі люди) на певному етапі може бути очевидно, що справа «пливе», «ламається», або, як то кажуть досвідчені люди, «делюга беспонтовая». Під час судових засідань свідки обвинувачення відмовилися визнавати та впізнавати підсудного як особу,

яка вчинила злочин, виявилися «несостиковки» під час слідчих дій – приміром, одна слідча дія згідно складених протоколів почалася на годину раніше, аніж закінчилась попередня за того ж кола учасників тощо...

Іноді існують навіть доволі кумедні та курйозні ситуації, за яких інших варіантів, окрім як постановити виправдальний вирок, у суду просто не залишається.

Здебільшого справа «валиться» тривалий час, не за одне засідання... Там свідок «поплив», там виявилась якась «діра» в доказах, там потерпілий почав пригадувати щось те, що не зовсім вкладається у канву обвинувачення...

І йтися може не тільки про те, що людина непричетна. Вона може бути причетна до злочинного діяння, однак за результатами судового розгляду вбачається перспектива перекваліфікації злочину. Скажімо, замість умисного вбивства виникає перспектива перекваліфікації злочину на тяжке тілесне ушкодження, яке потягнуло смерть потерпілого або ненавмисне убивство чи вбивство внаслідок перевищення меж самооборони тощо. Тобто прогнозований результат істотної перекваліфікації діяння «назріває» системно, за десяток останніх судових засідань.

Однак це «назрівання» не є очевидним для суду апеляційної інстанції, якому секретар чи інший технічний працівник суду не надає всього масиву та обсягу справи, включаючи докази, які виникли (виявлені, здобуті) декілька засідань тому.

І, повторимось, перед апеляційним судом «голий» підсудний з наданими доказами з «обвинувальним» ухилом... Докази сторони захисту та «загальний дух» справи від місцевого суду до апеляційного суду не передаються...

Звісно, що досвідчені адвокати вже почали протидіяти подібним «прогалинам» (самі формують масив доказів та подають їх до апеляційного суду разом з апеляційною скаргою, аби хоча б мінімально забезпечити доказову базу без впливу місцевого суду).

Але не всі докази можна оперативнo та якісно підготувати та надати апеляційному суду. Деякі з них унікальні та невід'ємні від матеріалів «основного» провадження.

Так, можна, звісно, відкопіювати фототехнічним способом журнали судових засідань, довідки та висновки експертиз, зробити копії запису судового процесу тощо, але це займе значний проміжок часу та ресурсів і, знову ж таки, не дасть повноти картини для апеляційного суду. Та й технічно

не все завжди вдасться зробити... «Справа у сейфі» або «зламався ксерокс» тощо – це реалії сьогодення...

В будь-якому разі питання створення «контрольного провадження» слід відрегулювати на законодавчому рівні, або принаймні його слід просто порушити, поставити на обговорення, на вид, звернути увагу правників (практиків та теоретиків). Бо все вийде, як у популярній приказці «было гладко на бумаге, да забыли про овраги, а по ним ходить...».

І робити це треба якнайшвидше з тим, аби усунути будь-які зловживання та спекуляції чи «хотелки» місцевого суду й суб'єктивний вплив на процедуру формування «контрольного провадження» з боку секретарів, помічників та недбалих чи заангажованих суддів.

Наведемо приклад: в одному з проваджень, приміром, де співавтор цього допису є захисником – суддя просто «не любить» представників певної етнічної групи/нації і представникам цієї нації не щастить...

Підзахисна особа – людина з вищою освітою, з письмовою гарантією працевлаштування у науковій установі після звільнення, хвора, ледь пересувається, раніше не судима, звинувачується у грабежі і знаходиться під вартою лише тому, що має грузинське походження та не має постійного місця проживання в Україні (хоча на кожне судове засідання приходять декілька друзів та товаришів, які поручаються за в'язня і обіцяють забезпечити належну процесуальну поведінку).

В той же час інший «подельник» у справі – раніше судима особа, котра крім цього ж грабежу ще має один епізод – крадіжку із супермаркету – знаходиться вдома на нічному домашньому арешті, бо йому більше «поцестило» з етнічним походженням.

Такий от «сучасний расизм» по-українськи та звичайна корупція (її класичний вияв – довільне та неконтрольоване використання повноважень за власними неконтрольованими «хотелками»).

В описаній справі, приміром, «контрольне провадження» формується за наведеними нами довільними і неконтрольованими принципами – до апеляційного суду судом надсилається мінімум документів, без характеризуючих документів, довідок про працевлаштування, медичних довідок зі слідчого ізолятора про стан здоров'я та листів поручительства від друзів, журналів судового засідання... І тому рішення апеляційного суду передбачувані – нехай сидить...

Можете не сумніватися: у справах, де «потрібно» – ситуація зовсім інша. Людей звільняє або ж суддя одноособово, або ж до апеляційного суду (нехай він несе відповідальність) надається більш ніж «повний пакет» правильних, підібраних характеризуючих документів, за яких залишати підсудного під вартою якось навіть незручно, неправильно...

Тому, висловлюючи щиро подяку Конституційному Суду України за ухвалене рішення – безумовно, слід розуміти, що воно має втілюватися та технічно реалізовуватися його адаптацією та «вбудуванням» визначених парадигм в існуючі процесуальні механізми на засадах прозорості, законності, справедливості, логічності, послідовності, людяності та гуманізму.

І найголовніше – запровадження інтеграційних механізмів адаптації рішення Конституційного Суду України в процесуальне законодавство – «вб'є» корупційні вияви пихатої самодіяльності суддів та дрібних чиновників місцевих судів та їхні викрутаси «даємо в апеляційний суд, що хочемо та у якому хочемо обсязі, нам ніхто не указ».

Корупція та зловживання виникають якраз із таких от «дрібниць» і маленьких та малозначних, на перший погляд, технічних нюансів. Диявол ховається у дрібницях, і ці сховища та шпарини необхідно зацементувати монолітом закону та справедливості.

* * *

ВАШЕ ПРАВО

Заражение гепатитом С в колонии: умысел или халатность врача?

Раймонд Коломбай

У врача-стоматолога в колонии дрогнула рука, и он разрезал пациенту десну. Через некоторое время после травмы у того было практически случайно выявлено заражение гепатитом С.

Приветствую всех вас, дорогие читатели моей рубрики. Сегодня поведаю вам о том, как я потерял здоровье, отбывая наказание в Ладыжинской исправительной колонии № 39, что в Винницкой области.

Итак, расскажу с самого сначала, чтобы читатель мог понять суть всего

происходящего там. Все началось 17 марта 2007 года, когда я прибыл в указанную колонию для отбывания наказания. По прибытию я был жестоко избит сотрудниками уголовно-исполнительной службы – собственно, как и другие осужденные. Такая процедура является традиционной, это своего рода «прописка». Избиение, унижение, психологическое давление продолжалось около полутора лет. Режим дня был соответствующим. В течение дня было запрещено садиться на кровать – за это сразу били. Ходили все исключительно в позе «ласточки». Если вы видели когда-то в телепередачах или где-то еще, и имеете представление о самой известной российской тюрьме «Черный дельфин», то в колонии, где я оказался, все было в точности так же, как и там.

Нас ломали – как физически, так и морально. Не выдержав издевательств со стороны сотрудников колонии, я подал заявление и решил записаться на прием к тогдашнему начальнику учреждения – Копытко С.Н. На прием я действительно попал – меня вызвали, и я поговорил с начальником. В ходе беседы я сказал ему прямо: если здесь хотят моей смерти – не беспокойтесь, я все сделаю сам. На это он ответил мне только: «иди назад в камеру».

Со следующего дня в моем положении начались перемены. Мне позволили днем садиться на кровать. А это уже хорошо, не правда ли?

Но вот у других осужденных ничего не менялось. Со временем я взялся за работу по защите наших прав – я стал писать обращения в адрес прокуроров по надзору за соблюдением законности в местах лишения свободы. В своих обращениях я подробно информировал прокуратуру о происходящем в колонии и приводил доказательства нарушения наших прав.

Как мог, я старался бороться за справедливость и добиваться человеческого отношения к осужденным. Поскольку нарушений в колонии было много, я подробно описывал и проблемы с питанием, и невыдачу пайкового сахара, сигарет и т.д. Поэтому, закономерно, я стал врагом администрации.

Однажды у меня разболелся зуб, и пришлось обратиться к стоматологу колонии. Тут началось то, о чем я в дальнейшем очень пожалел. Врач-стоматолог подлечил мне зуб и сделал припасовку коронки, но при этом у него дрогнула рука – он порезал мне десну насадкой для бормашины.

Через некоторое время в колонию прибыли представители Красного Креста. Всем желающим они предложили пройти тесты на ВИЧ/СПИД и гепатит С. Я тоже решил провериться. Всего через пять минут мы получили результаты анализов. И узнав свои результаты, я был ошарашен. У меня был выявлено заражение вирусным гепатитом С. Вероятнее всего, заражение гепатитом С произошло именно в стоматологии. Для того, чтобы удостовериться в правильности диагноза, через два дня после тестов фельдшер медсанчасти колонии взял у меня кровь из вены для проведения лабораторного анализа. Диагноз подтвердился, о чем у меня имеется соответствующая справка, датированная 16.05.2012 года.

Тогда же, в 2012 году мною было подано заявление в Генеральную прокуратуру Украины об умышленном заражении меня опасным для жизни и здоровья инфекционным заболеванием. В той жизненной ситуации, в которой я нахожусь, я не смогу получить лечения и обречен на смерть.

Конечно, далеко не сразу, но мне удалось добиться результата – заявление все же было внесено в ЕРДР (№ 1201201007000011) и по нему было начато производство. На протяжении всего последующего времени, а это почти восемь лет, производство по делу неоднократно закрывалось. Через суд я не раз добивался его возобновления.

Затем все повторялось, будто по кругу – за это время в деле уже сменилось несколько следователей. Сам факт моего заражения в колонии отрицают. В материалах уголовного производства есть документы, где подробно описано, как проводится обработка медицинского оборудования в стоматологии. Само собою, указано, что медицинские инструменты подвергаются дезинфекции, а шприцы используются только новые. Все это принимают во внимание и следователи.

Вместе с тем, до сих пор никто не удосужился выяснить, сколько больных гепатитом С среди осужденных, отбывающих наказание на участке пожизненного лишения свободы. В своих обращениях я просил подать запрос в колонию, чтобы получить официальные сведения о количестве заболевших. Этого следователь не соизволил сделать до сих пор. Тем самым, нарушаются мои процессуальные права, которые закреплены в ст.ст. 55 и 56 УПК Украины, потому что упорно игнорируется мое ходатайство о проведении судебно-медицинской экспертизы для полного, всестороннего и объективного

расследования по факту допущенного заражения.

Администрация колонии утверждает, что якобы я ранее подобные анализы не сдавал, и что вообще мог поступить уже больным в СИЗО. Но такой вариант полностью исключается, ведь каждый арестованный или осужденный, поступающий впервые в СИЗО, в обязательном порядке проходит все обследования. Сначала сдается кровь из пальца для проведения общего анализа, затем берется кровь для анализов на выявление заболеваний (в первую очередь, на ВИЧ/СПИД и гепатит).

Я, как утверждают представители администрации колонии, ссылаясь на данные из моей же медицинской карты, поступил практически здоровым, и никаких хронических болезней у меня выявлено не было.

Расследование уголовного производства затягивается.

Сейчас производство по делу введет следовать Ладыжинского отделения полиции Бершадского отдела полиции ГУ НП в Винницкой области Зайцев В.М. Уголовное правонарушение квалифицировано по ч. 1 ст. 130 УК Украины – заражение вирусом иммунодефицита человека или иного неизлечимого инфекционного заболевания.

Если бы в деле была назначена и проведена судебно-медицинская экспертиза, то уже давно была бы установлена истина, а виновные понесли бы наказание. К сожалению, бездействие полиции либо чье-то упорное нежелание расследовать дела, по которым можно было бы уже давно передать материалы в суд – это банальная халатность. И неизвестно, сколько еще будет длиться такое расследование.

Тем временем, гепатит С из колонии никуда не исчез – люди будут продолжать заражаться. Только по моему случаю расследование продолжается восьмой год подряд. А сколько еще заболевших, сколько других вот так будут умирать без медицинской помощи и без надежды на справедливость?

Причем, если бы я был виновен в том преступлении, за которое получил наказание и оказался в колонии, я бы, может, и не говорил ничего, а молча смирился бы со своей участью. Но когда вдобавок к несправедливому обвинению я лишился здоровья по вине врача колонии, а теперь пытаюсь добиться всего лишь защиты своих прав, а натываюсь лишь на глухую стену – это уже за гранью понимания.

В УПК нет механизмов, позволяющих потерпевшему добиться проведения СМЭ. О какой защите прав человека, декларированной в ст. 24 Конституции Украины может идти речь, если высший законодательный орган принимает неработающие законы – такие, как УПК, где нет механизмов, которые обеспечивали бы потерпевшему возможность требовать проведение СМЭ? Формальные нормы в УПК в целом прописаны. Но, вместе с тем, они никак не реализуются, и потому могут игнорироваться в течение неопределенного времени – хоть до бесконечности.

И, конечно, многое зависит от позиции следователя и его инициативы. Следователь должен быть объективен и заинтересован в том, чтобы качественно выполнить свою работу. Для этого закон предоставляет следователю процессуальные возможности, и ничто ведь не мешает ему предпринять все

необходимые действия для установления истины по делу.

Надеюсь, дорогие читатели, что все таки когда-то восторжествует справедливость, и виновные предстанут перед судом. Для меня будет очень большой победой, если я смогу как можно быстрее добиться проведения судмедэкспертизы с моим участием. Тогда все встанет на свои места.

Я также надеюсь, что мои публикации прочитают и те, кто работает в сфере исполнения наказаний и те, кто принимают законы в нашей стране. Есть немало серьезных задач, которые нужно решать в направлении усовершенствования уголовно-процессуального законодательства (и не только), если мы хотим построить правовое цивилизованное государство.

* * *

Вітчизняний загальнодержавний бюлетень «ГОВОРИ!». Свідоцтво серії КВ № 22911-12811Р, видане Міністерством юстиції України 15.09.2017 р.

Категорії читачів: усе населення. Програмні цілі (основні принципи): інформування читачів про події суспільно-політичного життя в Україні та у світі, аналіз чинного законодавства, висвітлення досягнень науки. Вид видання за цільовим призначенням: загальнополітичне, аналітичне, науково-популярне, юридичне, економічне.

Засновник: Приватна наукова установа «Центр економіко-правових досліджень», код ЄДРПОУ 41090200, сайт: <http://el-research.center>

Редакційна колегія: Кременовська І.В. (голова), Кокшарова Н.В., Святогор О.А., Ретігов О.С. Відповідальний за випуск: Святогор О.А.

Адреса редакції: вул. Січових Стрільців, 40-а, м. Київ, 04053. Сайт видання: <http://vilneslovo.com>; email: govory.red@gmail.com

Тираж: 100 прим. Підписано до друку «07» травня 2020 р. Віддруковано: ТОВ «Юстон ЛТД», вул. Олеся Гончара, 36-А, м. Київ, Україна, 01034. Ціна: безкоштовно.